

“Всечестномъ Отца Иоаннъ пустыножителю, Петръ Царь. Слышавъ Твоея души Боголюбивый нравъ, и пустынное вселеніе, невещественное же и Ангелское пребываніе, въспѣ же и еже отъ мира конечное оудаленіе, велми Твое возжелѣхъ видѣти преподобіе, и твоихъ медоточныхъ насладитиса глагль, не малъ отъ твоего зрѣніа мнѣхъ приплодити ползъ, слама желаніе богатство и сѣтнаа слава, въспѣ же и сласти неоставлютъ насъ, въ мори сего сѣтнаго влающихся житіа, возникнѣти къ свѣтѣ чистаго и невещественнаго пребываніе; помрачиша сѣ бо наша душевнаа очеса печалію и матежемъ мірскимъ. И се нынѣ аки отъ сна нѣкоего главока вознѣхъ, восхотѣхъ твою святость видѣти. Но понеже и сѣ благодати лишихся, окаянный, ради множества моихъ грѣховъ, молю сѣ и припадаю твоемъ преподобію, отрадъ нѣкую утѣшнѣ къ намъ послати, и печали простѣднати зной; вѣсть бо вѣсть твое преподобіе елики въри мѣра, и матежей облацы царскіа обсервати облагоша сердца.”

“Къмъ всечестнаго отца Иоанна пустыножителя Петръ Царь. Като чухъ на твоя-та душа Боголюбивый нравъ и пустыно-то живѣніе, и свещенно-то и ангелско пребываніе, както и отъ міръ-тъ конечното отдалеченіе пожелахъ много да видимъ твое преподобіе и да сѣ наситимъ отъ твоихъ медоточны слова, и като помыслихъ че не малко полза ще приплодимъ отъ твоего вижданіе; понеже желаніето на богатство-то и сѣтна-та слава както и сласти-тъ не оставятъ насъ, — които сѣ тласкамы въ това море на сѣтныа животъ да възникнимъ къмъ свѣтлина-та на чисто-то и невещественно пребываніе: понеже сѣ помрачиха наши-тъ душевны очи отъ грижи и метежи мірскы. И ето нынѣ, като отъ сънь нѣкой дълбокъ сѣ възбудихъ, и пожелахъ да видѣмъ твоя святость. Но понеже и отъ тая благодать сѣ лишихъ, окаянный, ради многого мои грѣхове, моля сѣ и припадамъ на твое преподобіе да проводишь намъ нѣкая отрада утѣшительна за да поохлади горѣщина-та на наши-тъ грижи: понеже знае и добръ познава твое прѣподобіе каквы бури на свѣта и облацы на метежи обыкновенно обуряватъ царскы-тъ сѣрдца.